

TRĂM SÔNG NGÀN NHÁNH

Anh cũng biết sẽ có ngày nắng gọi
Tuổi đôi mươi đâu để bỏ neo đời
Em gom góp chút hương thừa sót lại
Xếp hành trang theo gió nhẹ ra khơi

Em sẽ đi như một lần đã đến
Trời tháng giêng tháng sáu buồn như nhau
Gió có tạnh thuyền cũng rời xa bến
Người có buồn người vẫn cứ xa nhau

Dấu hạnh ngộ cũng chỉ là tạm bợ
Đời trăm sông ngàn nhánh dạt xa bờ
Em cứ đi như một lần đã đến
Những tình cờ gặp gỡ rất vu vơ

Anh cũng biết bên kia trời, nắng ấm
Nắng reo vui làm nhớ nắng Sài-gòn
Em sẽ đi giữa lưng chừng bóng rậm
Chào hỏi người tưởng mãi một mùa xuân

Anh cũng biết bên kia đời thân thuộc
Nắng mưa lành trái ngọt dễ thân quen
Em sẽ bay giữa muôn trùng cánh mọt
Hồn đông đưa theo võng mẹ ru hiền

Anh ở đây mùa đông dài bất tận
Rừng phong xưa trụi lá xác xơ thân
Em nhớ không gió đồng khô thổi cạn
Lạnh rút người động cứng cả không gian

Em cứ đi như chưa từng đã thấy
Mùa tháng hai bông tuyết nở đầy trời
Nếu có lúc mảnh đời xưa trở dậy
Gởi anh xin chút nắng nhạt đầu môi

Em cứ đi như chưa lần đã tới
Xứ địa đầu sương đọng giá tròn năm
Nếu bất chợt nửa đường nghe tiếng gọi
Cứ tưởng chừng bạn cũ nhắn về thăm

Em cứ đi như một lần đã đến
-chỗ thân quen vẫn để trống dành riêng-
Nếu giấy bút đã có lần tơ nhện
Xê cho anh dăm chữ nghĩa ưu phiền

Em biết đó mùa vui dường sắp cạn
Dòng sông quen mãi miết cuộn xa mù
Anh quay quắt một đời chim lẻ bạn
Ngậm ngùi thương phố cũ nuôi hè xưa .

CAO VỊ KHANH

tranh J.P.LEMIEUX

